

Arrest

nr. 196 076 van 4 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breedstraat 28A/6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 25 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 augustus 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt op 9 oktober 2008 België binnen en dient een asielaanvraag in op 13 oktober 2008.

Op 23 juli 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 11 januari 2010 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 34 521 van 23 november 2009 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 6 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die verzoeker en zijn echtgenote hadden ingediend op 23 november 2009, ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 95 043 van 14 januari 2013 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 20 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die verzoeker en zijn echtgenote hadden ingediend op 7 maart 2012, onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 95 044 van 14 januari 2013 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 20 september 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 18 februari 2013 wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest nr. 167 055 van 2 mei 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 18 februari 2013 wordt ten opzichte van verzoeker en van zijn echtgenote een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13^{sexies}).

Op 26 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Bij arrest nr. 167 553 van 13 mei 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 26 maart 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 26 augustus 2017 wordt verzoeker aangetroffen terwijl hij arbeid verricht zonder daartoe gemachtigd te zijn.

Op 27 augustus 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: R. (...),

voornaam: S. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: P. (...)

nationaliteit: Servië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te

begeven, uiterlijk op 27/08/2017¹⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV (...)) van de politie zone van LAN)

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.03.2013 dat hem betekend werd op 09.04.2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij/zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM. (...)"

Op 27 augustus 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod genomen. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer 210 482.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de materiële motiveringsplicht

II. Schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

III. Schending van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19maart2004, nr. 129.466; RvS21 juni2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van nonrefoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is de stelling toegedaan dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Met betrekking tot de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten wenst verzoeker op te merken dat in casu geen sprake is van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou bezitten. De in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgenomen verplichting tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen mag immers niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013 (A V), nr. 116.003).

Zo mag er geen bevel worden afgegeven dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

M.a.w. indien de uitgevaardigde bevelen de schending van hogere rechtsnormen zouden impliceren - wat in casu onstuitbaar het geval is -, verwerende partij volkomen op wettige wijze kan beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven.

Ingevolge het administratief dossier van verzoeker en de thans bijgebrachte stukken blijkt onstuitbaar dat de minderjarige kinderen van verzoeker naar school lopen in België.

Dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten over dit cruciaal element geen woord over wordt gerept staat tevens vast (Stukken 2).

Verzoeker heeft er wel degelijk belang bij het aanvechten van dit bevel om het grondgebied te verlaten. Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VANKOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat voormelde elementen volstaan om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te vorderen.

De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekers naar voren gebrachte stukken en hun administratief dossier waarmee verwerende partij niet over het geheel van pertinente elementen rekening mee heeft gehouden bij het nemen van de bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een enig middel haalt verzoeker de schending aan van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat verwerende partij onzorgvuldig te werk gegaan is aangezien er in de bestreden beslissing niet gesproken wordt over zijn schoolgaande minderjarige kinderen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker bevolen wordt om het grondgebied te verlaten aangezien hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum/verblijfstitel (artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingen wet) en hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging (artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet), hetgeen niet door hem wordt betwist.

In de bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd dat verzoeker geen gevolg gegeven heeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, zijn gezinsleden eveneens reeds bevolen werden om het grondgebied te verlaten, waardoor ook zij in illegaal op het grondgebied verblijven en verzoeker niet kan voorhouden van hen gescheiden te worden, waardoor er geen schending van artikel 8 EVRM kan worden ingeroepen.

M.b.t. de schoolgaande minderjarige kinderen dient verwezen te worden naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet waarop verzoeker beroep kan doen, bij gemotiveerd verzoek

, om een verlenging van de termijn van het grondgebied te verlaten te vragen teneinde de schoolgaande kinderen toe te laten het lopende schooljaar af te ronden. Verzoeker toont verder niet aan dat zijn kinderen in het land van herkomst geen onderwijs kunnen verkrijgen, noch dat zij behoefte hebben aan gespecialiseerd onderwijs. Er wordt niet aangetoond dat een eventuele terugkeer naar het land van herkomst de kinderen van verzoeker het recht op onderwijs zou ontnemen. Er wordt evenmin aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen bestaan in het land van herkomst die de voorzetting van elke vorm van onderwijs verhinderen.

Een schending van de motiveringsplicht wordt evenmin aannemelijk gemaakt nu zowel de juridische bepaling en feitelijke overwegingen op grond waarvan de beslissing genomen werd, hierin op duidelijke wijze werden weergegeven. Uit het betoog van zijn verzoekschrift blijkt dat hij hiervan afdoende kennis heeft om zijn middelen te ontwikkelen.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 74/17 van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe

bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 8° en 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort, evenmin van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en hij geen arbeids- of beroepskaart bezit. Daarnaast wordt uiteengezet dat de termijn om het grondgebied te verlaten verminderd wordt naar nul dagen omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 9 april 2013 werd betekend en dat het weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Voorts wordt nog overwogen dat het gehele gezin België moet verlaten zodat deze beslissing dan ook geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) inhoudt.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Te dezen werpt de verzoeker op dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over het schoollopen van zijn kinderen in België, hetgeen nochtans blijkt uit de stukken van het administratief dossier en uit de thans bijgebrachte stukken (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2). Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat over verzoekers gezin gemotiveerd wordt dat alle gezinsleden net als de verzoeker illegaal in het Rijk verblijven en dus geen verblijfsrecht hebben. Bijgevolg bevat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering inzake verzoekers gezin.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, deze bepaling luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De bestreden verwijderingsmaatregel bevat volgende motieven:

"Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij/zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM."

Te dezen werpt de verzoeker op dat uit het administratief dossier en uit de door hem bijgebrachte stukken (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2) blijkt dat zijn minderjarige kinderen school lopen in België en hieromtrent in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept.

Er dient te worden opgemerkt dat met de stukken die als bijlage bij het verzoekschrift worden gevoegd, geen rekening kan worden gehouden omdat deze dateren van na de bestreden beslissing en het bestuur er bijgevolg geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat alle gezinsleden net als de verzoeker illegaal verblijven in het Rijk en dus geen verblijfsrecht hebben, dat het hele gezin in het land van herkomst samen een nieuwe toekomst kan opbouwen en dat het hele gezin België zal moeten verlaten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de onontvankelijkheidsbeslissing van 18 februari 2013 aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet reeds werd gemotiveerd omtrent de situatie van de schoolgaande kinderen waarbij werd gesteld dat niet werd aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en de scholing van deze kinderen tevens geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft, die niet in het land van herkomst te vinden is. Op 18 februari 2013 werd tevens aan de verzoeker en zijn gezin bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, zodat de verzoeker reeds van die datum wist dat hij en zijn gezin het grondgebied moesten verlaten. Hij heeft echter nagelaten dit te doen en heeft geen beroep ingesteld tegen dit bevel, noch tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 maart 2013. Volledigheidshalve wordt er nog op gewezen dat de Raad bij arrest nr. 167 055 van 2 mei 2016 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 18 februari 2013 inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft verworpen.

De verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat in het bestreden bevel, naast de vermelding dat alle familieleden op illegale wijze in België verblijven en zij allemaal het grondgebied reeds moesten verlaten, nogmaals afzonderlijk zou moeten worden gemotiveerd inzake het hoger belang van de kinderen, naast het motief over de familie, motief dat noodzakelijkerwijze ook de kinderen betreft.

Bijgevolg blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziene elementen.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten dateert van 27 augustus 2017, in een schoolvakantie, en dat de verzoeker bijgevolg maatregelen kon treffen om de kinderen een nieuw schooljaar te laten starten buiten België.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Er wordt niet aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

2.3.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het

geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET